

припада самом народу – ту се ради о његовој општој вољи која је суверена и у друштву све треба да буде према тој вољи. Овакав демократски легитимитет власт добија на изборима јер по доктрини народне суверености, народ сам остварује своју суверену вољу – непосредно или преко изабраних представника. Тако се путем избора обезбеђује не само образовање државних органа, него и њихов легитимитет а тиме и легитимитет саме власти. Државна воља коју персонификују државни органи је у ствари народна воља – већине народа који је остварује преко изабраних представника на које преноси власт, овлашћује их да ту вољу врше у његово име.

4. ЛЕГИТИМНОСТ КАО ПРОТИВУРЕЧАН ТЕРМИН И ПОЈАМ ДЕМОКРАТСКЕ ПОЛИТИЧКЕ ПРАКСЕ

Попут суверености, и легитимност је суштинско одредиште државе и тиче се ње и њене власти. Државна власт је легитимна под условом да је и њен титулар легитиман. Ако ту власт врши неко други а не легитимни носилац, онда имамо посла са узурпатором власти који тренутно располаже монополом силе, али правно не располаже правом заповедања јер му оно не припада, није легитимно, није добијено на прописан начин – дато од народа. Често се легитимитет државне власти меша са сличним појавама и појмовима, па се рецимо помиње легитимитет политичког представљања, владе, политичког поретка, владара, политичких институција, друштвеног поретка и сл. Како каже проф. Павле Николић, то су различите ствари иако у нечему и сличне, мада оно што је најважније када се говори о легитимитету у контексту народне демократије је да се мисли пре свега на легитимитет власти, тј. оних који врше власт у држави.¹⁵ Некада се и овај ужи и исправнији појам легитимности јасно не идентификује и препознаје, па се меша са стањем које му је слично, али не и исто. Тако је легитимности најближе стање квазилегитимитета; од свих стања политичке владавине ово стање је најтеже уочити јер је у природи квазилегитимне владавине да се представља (камуфлира) на начин који сакрива њену суштину. Проблем легитимности власти – оних који врше власт поставља се унутар политичког система једне државе, њеног поретка. Још су антички филозофи правили разлику између појединих државних уређења по томе колико су ближе или даље од идеја општег добра грађанске слободе, заједнице и сл. На тој основи је Аристотел извео своју класификацију (поделу) политичких система на добре и лоше.